

Sygn. akt: II AKa 362/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SA Iwona Hyla SA Małgorzata Niementowska (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu Krzysztofa Gruda

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2022 r. sprawy

1. **P. W.**, s. S. i I., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. **T. S.**, s. P. i A., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 280§1 kk i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 1 kwietnia 2021 roku, sygn. akt III K 66/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 362/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 1 kwietnia 2021 roku sygn. akt III K 66/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońcy oskarżonego T. S.:</p> <p>1. J. K.</p> <p>-obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj. art.4k.p.k., art.5§2 k.p.k.,art.7 k.p.k., art.410§1 k.p.k. i art.424§1 k.p.k.;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych;</p> <p>-rażąca niewspółmierność kary.</p> <p>2. adw. M. K.:</p> <p>- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj. art.4k.p.k.,art.7 k.p.k., art.410 k.p.k.;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych;</p> <p>Obrońca oskarżonego P. W. radca prawny T. C.:</p> <p>- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj. art.4 k.p.k., art.7 k.p.k., art.410 k.p.k.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	- błąd w ustaleniach faktycznych.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>-wszystkie apelacje obrońców oskarżonych zawierają de facto tę samą treść merytoryczną, stąd też rozważania na ich kanwie można prowadzić łącznie w stosunku do oskarżonych T. S. i P. W.;</p> <p>-sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, gromadząc wszystkie dowody, mogące mieć znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, o których istnieniu powziął informację;</p> <p>-argumenty podniesione w apelacjach obrońców okazały się niezasadne, a środki zaskarżenia miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego. Apelacje obrońców wskazując na naruszenia przepisów art.4 k.p.k. art.5§2 k.p.k. art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. i art.424 k.p.k. w istocie kwestionowały ocenę dowodów, a tym samym zasadność poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, który to zarzut został sformułowany odrębnie we wszystkich trzech apelacjach;</p> <p>-słusznie sąd I instancji uczynił odmawiając dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych P. W. i T. S., w których nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, uznając je za przyjętą linię obrony, która nie znajdowała oparcia w prawidłowo zebranych i ocenionych przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym;</p>		

-prawidłowo sąd I instancji stwierdził, że oświadczenia oskarżonych nie przyznających się do popełnienia zarzucanego im czynu pozostają w sprzeczności z dowodami w postaci zeznań pokrzywdzonego P. P. i świadka S. W., które zostały ocenione przez sąd jako wiarygodne. Oceniając wyjaśnienia oskarżonych P. W. i T. S. nie sposób pominąć również badania lekarskiego pokrzywdzonego z dnia 22.07.2021r, opinii biegłego Z. P., protokołu oględzin pokrzywdzonego wraz z dokumentacją fotograficzną a nade wszystko protokołu oględzin zapisu monitoringu z dyskoteki J. D., które łącznie składają się na obraz inkryminowanego zdarzenia. Podzielając i aprobuując ocenę wyżej wskazanych dowodów wyłożoną szczegółowo na kartach pisemnego uzasadnienia sąd odwoławczy nie będzie powielał jej w tym miejscu odsyłając apelujących do pisemnych wywodów sądu I instancji. Dość wspomnieć, że:

a. pokrzywdzony P.P.w toku postępowania przygotowawczego był przesłuchiwany trzykrotnie. W każdym z tych przesłuchań podawał przebieg zdarzenia i wskazywał na rolę jaką odegrali w nim poszczególni oskarżeni. I tak elementami stałymi w jego opisie są:

-klótnia z mężczyzną, który dosypał jakąś substancję do piwa jednej z dziewczyn,

- opuszczenie baru wraz z S. W., rozdzielenie się z kolegą i odejście w pobliskie krzaki celem załatwienia potrzeby fizjologicznej,

-udanie się w kierunku którym odszedł kolega, a następnie zatarasowane mu drogi przez trzech

mężczyzn wśród, których był ten, któremu zabrał piwo,

-zaatakowanie go przez dwóch mężczyzn, którzy kopali go u bili rękami po całym ciele i bierna postawa trzeciego przyglądającego się zdarzeniu,

- groźba użycia noża przez mężczyznę „od piwa” i interwencja drugiego ze sprawców , na skutek której ten pierwszy schował nóż,

-wypadnięcie telefonu z kieszeni spodni pokrzywdzonego i jego zabór przez mężczyznę „od piwa”,

- polecenie wydane przez sprawców udania się z nimi do bankomatu aby wybrać pieniądze za zniszczoną koszulkę,

- przejście ze sprawcami przez park gdzie dostrzegając kolegę podszedł do niego informując go o zajściu.

Powyższe zeznania składane były przez pokrzywdzonego na przestrzeni 4 miesięcy w lipcu, wrześniu i listopadzie 2021 roku i w każdym z nich pokrzywdzony miał pewność, co do przebiegu zdarzenia nie modyfikując pierwszej podanej wersji, a tą przedstawił dzień po zdarzeniu. Trudno zatem zgodzić się ze skarżącymi, że pokrzywdzony był tak pijany w czasie pobytu w dyskotecie, że nie mógł pamiętać przebiegu zdarzenia, skoro konsekwentnie i spójnie wskazuje na kluczowe elementy zajścia, co znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym o czym mowa będzie później. Słusznie również sąd meriti oceniając zeznania pokrzywdzonego podnosi, że składając zeznania w dniu 13 września 2021 roku pokrzywdzony bez najmniejszych wątpliwości, w sposób pewny i

zdecydowany wskazał sprawców zdarzenia widniejących w zapisie monitoringu, podobnie jak trzeciego mężczyznę towarzyszącego sprawcom. Podkreślić należy, co świadczy zdaniem sądu odwoławczego o wiarygodności pokrzywdzonego, że w wersji pokrzywdzonego obecność trzeciego mężczyzny pojawiła się już w trakcie pierwszego przesłuchania, a potwierdza to zapis monitoringu z godziny 3.36,40. Mężczyzną tym okazał się R. B. (1), który rozpoznał się na okazanym mu monitoringu. Rację ma sąd I instancji wskazując, że niezwykle ważnym elementem świadczącym o wiarygodności pokrzywdzonego jest zapamiętany przezeń jasny kapelusz na głowie sprawcy, który groził mu nożem i torebka, która sprawca miał przewieszoną przez ramię na ukoś. Te charakterystyczne elementy pojawiają się nie tylko w zeznaniach pokrzywdzonego czy świadka S. W. ale również widoczne są na zapisie z monitoringu podobnie jak ubiór sprawców. A zatem podnoszony przez wszystkich skarżących zarzut niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego w tym dokonanych rozpoznań nie zasługuje na uwzględnienie. Jeżeli chodzi bowiem o kwestię rozpoznania sprawców, to prawdą jest, że w toku pierwszego przesłuchania P. P. zeznał, iż z napastników rozpoznałby „ głównego prowokatora – innych raczej nie”. Niemniej później dwukrotnie w tym raz podczas konfrontacji rozpoznał oskarżonych, wskazując na rolę każdego z nich, a P. W. określając jako najgorszego „ kopał mnie, bił, uderzył w twarz...Groził mi nożem....podniósł (telefon) go siedzący obok mnie mężczyzna”. Oceniając rzetelność i szczerść rozpoznania sprawców przez pokrzywdzonego nie można

pominąć pierwszego wskazania na oskarżonych jako na sprawców rozboju. Miało to miejsce tuż po zdarzeniu, kiedy pokrzywdzony wskazał S. W. na dwóch mężczyzn mówiąc, że to oni go pobili i zabrali telefon. Wersja pokrzywdzonego wbrew zarzutom skarżących jest zbieżna z zeznaniami S. W., a nawet je dopełnia określonymi faktami np. ubiorem mężczyzn, którzy szli przez park z pokrzywdzonym i na których wskazał jako sprawców napadu. W opisie pojawia się bluza i torebka przewieszona przez ramię na ukoś u jednego z nich a u drugiego czerwone spodenki i czarna koszulka z krótkim rękawem. Ten ubiór widnieje na osobach oskarżonych w momencie opuszczania przez nich dyskoteki . Dopełnieniem dla tej oceny jest oświadczenie świadka złożone na rozprawie k 242v „Ja tych mężczyzn kojarzę z dyskoteki bo siedzieli w boksie koło nas na tej dyskotece, I to byli na pewno Ci dwaj panowie, którzy szli spokojnym krokiem przed P. w kierunku rynku”. W tym kontekście nie ma znaczenia wielokrotnie podnoszony przez obrońców oskarżonych fakt, że w posiadanie białego kapelusza oskarżony P. W. „wszedł tylko na chwilę”. Zatem wbrew stanowisku skarżących brak jest podstaw do uznania zeznań pokrzywdzonego za zmyślane, niewiarygodne i nieautentyczne. Nie można bowiem przy ich ocenie pominąć również postawy pokrzywdzonego, który nie obciąża ponad miarę żadnego z trzech mężczyzn, którzy zatrzymali go nieopodal sklepu (...). I tak jeśli chodzi o R. B. (2) to pokrzywdzony oświadczy, że jedynie stał i się przyglądał, P. S. bił i kopał ale zareagował na widok wyciągniętego przez P. W. noża i kazał go schować, a ten ostatni groził nożem, kopał i bił oraz zabrał telefon.

Zdaniem sądu odwoławczego jeżeli pokrzywdzony chciałby bezkrytycznie i nieprawdziwie obciążyć napastników to nie dokonywałby takich rozróżnień łagodzących odpowiedniość choćby T. S.. Nadto, na co również należy wskazać pokrzywdzony podczas drugiego przesłuchania podał, że w jego ocenie zamiarem sprawców nie była kradzież jego telefonu, a zemsta za zatarg na dyskotecę. Zdaniem sądu odwoławczego takie stanowisko pokrzywdzonego jest wysoce prawdopodobne i również świadczące o jego prawdomówności. Wszak Paweł Pastuszka nie twierdzi, że grożąc nożem sprawca czy sprawcy żądali od niego wydania telefonu czy pieniędzy czyli z takim zamiarem przystąpili do działania. Materiał dowodowy wskazuje na fakt, że zamiar zaboru telefonu był zamiarem nagłym, co oczywiście w żadnej mierze nie wpływa na przyjętą kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonym a jedynie na ocenę prawdomówności pokrzywdzonego, który nie dodawał od siebie nieprawdziwych, negatywnych faktów. Słusznie zatem sąd I instancji przyjął za wiarygodną wersję pokrzywdzonego, co do zatargu w dyskotecę między nim a P. W.. Sąd odwoławczy podziela to stanowisko wbrew zarzutom skarżących, że taki fakt nie miał miejsca bo nawet kolega pokrzywdzonego o nim nie wspomina, a podczas dyskoteki nie było żadnej interwencji ochrony, co jest oczywistym w czasie konfliktów między uczestnikami zabawy. Po pierwsze w trakcie kilkugodzinnego pobytu na dyskotecę, w budynku której było bardzo dużo ludzi, którzy przyszli tam potańczyć, napić się alkoholu słowem zabawić się nieprawdopodobnym jest aby pokrzywdzony ze świadkiem

przesiedzieli razem kilka godzin przy stoliku nie rozstając się ani na chwilę. Po drugie z zeznań pokrzywdzonego nie wynika aby doszło do groźnego, dynamicznego i niebezpiecznego zatargu między nim a oskarżonym. Pokrzywdzony oświadczył, że zabrał mężczyźnie piwo i doszło między nimi do kłótni. A zatem nie do bijatyki czy szarpaniny, co zapewne wymagałoby interwencji ochrony. Kończąc odnośnienie się do zarzutów skarżących dotyczących wadliwej i nieprawidłowej oceny zeznań zarówno P. P.jak i S. W. to oprócz wskazanych wyżej okoliczności świadczących o prawidłowej ocenie ich zeznań zwrócić należy uwagę na opinie biegłego stwierdzającą rodzaj i charakter obrażeń jakich doznał pokrzywdzony i ich zbieżność z jego wersją przebiegu zdarzenia. Nie podzielił sąd odwoławczy stanowiska skarżących, że skoro nie znaleziono przy oskarżonych telefonu to znaczy, że wersja pokrzywdzonego jest nieprawdziwa. W tym miejscu zauważyć trzeba, że oskarżonych wytypowano jako sprawców dopiero w dniu 10.10.2021 roku, a więc trzy miesiące po zdarzeniu, co powoduje, że napastnicy mieli wystarczającą ilość czasu do jego sprzedaży czy ukrycia. To natomiast, że połączenie telefoniczne odebrała w dniu zdarzenia kobieta, a nie żaden z oskarżonych nie wyklucza, że zrabowany przez nich telefon przekazali czy na przechowanie czy udostępnili innej osobie;

- mając na względzie powyższe ustalenia, całość materiału dowodowego i treść pisemnego uzasadnienia stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy

czynności dowodowe. Szczegółowo wskazane i omówione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody pozwoliły Sądowi na ustalenie stanu faktycznego, który nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. W tym stanie rzeczy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego P. W. jak i apelacjach obrońców T. S. należy uznać za chybione;

- odnosząc się do pozostałych zarzutów skarżących, stwierdzić należy, że :

a. decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazu zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Jeżeli chodzi o obrazę art.7 k.p.k. to zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecznictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności

rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466). Odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonych P. W. i T. S. a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti w uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonych, ale także dowody mające potwierdzać ich wersję, jak chociażby zeznania R. B. (1), których wydźwięk poddał analizie. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art. 7 k.p.k., skoro ferując wyrok miał on na uwadze wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Poglądu Sądu Apelacyjnego w tym zakresie nie mogą zmienić apelacje obrońców, wedle której sąd miał oprzeć się jedynie na dowodach przemawiających na niekorzyść oskarżonych nierzetelnie oceniając i odmawiając wiarygodności innym dowodom wskazującym na niepopelnienie czynu zarzucanego oskarżonym. Wszystkie dowody, którym sąd I instancji odmówił wiarygodności

zostały precyzyjnie wskazane w pisemnym uzasadnieniu, a ich negatywna ocena w sposób właściwy została w nim wyłożona, co znalazło aprobatę ze strony sądu odwoławczego. W tym miejscu zwróci należy uwagę na fakt, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru.

b. W niniejszym postępowaniu nie został naruszony również przepis art. 5 § 2 k.p.k. Zasadą jest, że na korzyść oskarżonego tłumaczy się jedynie nieusuwalne wątpliwości. Pierwszym, zatem etapem powinno być podjęcie próby ich wyeliminowania w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w oparciu o zebrany w sprawie materiał procesowy. Dopiero w dalszej kolejności, gdyby zabieg tego rodzaju okazał się nieskuteczny, można wyjaśnić je na korzyść oskarżonego. W opisanym kontekście należy zauważyć, iż wątpliwości piętzone w apelacji, zostały oparte na poddaniu w wątpliwość zeznań świadków w tym pokrzywdzonego i S. W.. Ich ocena dokonana przez sąd I instancji, została zaaprobowana przez sąd odwoławczy. W tym stanie rzeczy należy zauważyć, iż wskazane przez skarżących w apelacji wątpliwości, zostały wyjaśnione przez sąd a quo, który nie sięgnął po zasadę in dubio pro reo, bowiem w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, innych świadków, załączone do akt dokumenty, zapis monitoringu

zbudował logiczny obraz zdarzeń z udziałem oskarżonych P. W. i T. S..

c. podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońców oskarżonych sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono.

d. sąd nie dopuścił się również obrazy art.424 k.p.k. Przeprowadzony w uzasadnieniu wywód jest spójny i logiczny, zaś ustalenia faktyczne poprzedzone są należyłą i rzetelną oceną dowodów. Dodatkowo, precyzyjnie wskazano przesłanki, na których oparto kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonym oraz okoliczność, które legły u podłoża wymiaru kary, tak, iż w rezultacie możliwa stała się pełna kontrola instancyjna wyroku Sądu pierwszej instancji zarówno w sferze formalnej, jak i motywacyjnej.

-reasumując stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że nie doszło do obrazy art.424 k.p.k., a decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Podobnie zresztą jak zarzut naruszenie art. 4 k.p.k. oraz art. 5§ 2k.p.k.. Odnosząc się

jeszcze do zarzutu obrazy art.4 k.p.k. należy wprost za Sądem Najwyższym przypomnieć, iż przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Wskazany przepis zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 roku, wydane w sprawie II KK 275/07);

- nie podzielił również sąd odwoławczy zarzutu skarżącego obrońcy oskarżonego T. S. , co do orzeczenia w stosunku do niego kary rażąco wysokiej, której wymiar nie znajduje uzasadnienia. Zarzut niewspółmierności kary, można zasadnie podnosić wówczas: "gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą" Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji adw J. K., Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary dotyczącej oskarżonego T. S. uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im

właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kary w znajdującej odzwierciedlenie w punkcie 2 wyroku wysokości. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest niewątpliwie słuszne i sprawiedliwe. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonego sąd uwzględnił bowiem wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonego i postać zamiaru, z jakim działał. A zatem uwagi sądu nie uszła żadna z okoliczności wyznaczających rozmiar społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Zdaniem sądu odwoławczego słusznie do okoliczności obciążających zaliczono brak skruchy czy podjęcia próby o naprawienie szkody czy zadośćuczynienia w jakiegokolwiek formie pokrzywdzonemu za zdarzenia, którego padł ofiarą. Pozytywna opinia o oskarżonym zarówno z miejsca zamieszkania, klubu pracy oraz dotychczasowa niekaralność przełożyły się na wymierzeniu oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia a zatem kary łagodnej. Mając na względzie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary, sąd odwoławczy nie może przyjąć, jak tego chce skarżący, iż orzeczona przez Sąd Okręgowy kara jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa w świetle okoliczności popełnienia przestępstw oraz osobowości oskarżonego.

Wniosek	
Wnioski obrońców o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wnioski niezasadne z powodów wskazanych w punkcie 3.1	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania w mocy jak w punkcie 3.1	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt.2		
7. PODPIS		
SSA Iwona Hyła SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego T. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt.2, 3,4	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt.1,3,4		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana